

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

ВАСИЛЬ ДОБРЯНСЬКИЙ

КОЛЕКТОР

Харків
«Фоліо»
2021

«Сім особливо тяжких
насильницьких злочинів
скоєно протягом 35 днів».
(З поліційного звіту).

1 ЗНАХІДКА У ПАРКУ

Останнім часом проблеми насідали на Андрія Котушинського з усіх боків. Він цілий вечір просидів у барі «ПроСто зайди» біля вокзалу. Чоловіча компанія, яку давно знав, розповідала анекдоти і вибухала реготом. Бармен Миколка й собі посміювався та підливав. Добре посиділи. І, здавалося, всі біди кудись розвіялися. Або відступили. Чоловіки розійшлися не пізно, годині о десятій вечора, бо кожен мав справи. Андрій неохоче поплентався додому. Сьогодні він випив забагато, і ноги нетвердо ступали по тротуару.

Деякі містечкові історії починаються зі сміхом, а закінчуються сльозами. На ранок мертвого Котушинського знайшов волоцюга Вітя Чомбе. Він обходив сміттярки в парку якраз о тій тонкій порі, коли заросені ліхтарі відбилися від нападу ночі і блідо блимали в ранковому сірому туманці. Вітя Чомбе з псом Франеком жив на паливному складі лікарні. Від нього за кілометр несло потом і вугіллям. Чорне й давно немите обличчя нагадувало негритянську маску. У вугіллі чоловікові було завжди тепло — і влітку, і посеред зими. Старі лікарі у білих халатах обізвали свого бездомного пожилця Чомбе — для себе влучно, для молодих незрозуміло, але смішно. І не виганяли його.

У Віті було кілька залізних правил, яких він неухильно дотримувався. Не їсти викинуті харчі, бо одного разу так отруївся, що ледве відкачали у тій же лікарні. Не просити грошей, бо це не гідно здорового чоловіка. На прожиття він собі заробляв нехитрим клошарським промислом: збирав пет-пляшки для базарних бабок, які продають молоко, складав у ящику під дровами алюмінієві банки, що найбільше цінувались, а також зв'язував грубий картон. Зібране потім здавав на приймальні пункти. Третім правилом Віті була незламна установка: за будь-яких умов не пити в компанії. Навіть тоді, коли пити хочеться, а в кишені нема ані копійки. Він волів придушити черв'яка, який час від часу точив його печінку, вимагаючи хмільного пійла, аніж приставати до непевних товариств. І все тому, що одного разу гопники з Коцанівки, не поділивши півлітра, всунули йому під ребро викрутку. Ну й ще одне залізне правило — не хапати того, що погано лежить. Гірка практика показала, що ця спокуса приносить найбільше прикростей — від тюремних ґрат до побоїв, після яких можна не оклигати.

У Віті Чомбе було кілька постійних конкурентів, які намагались першими оббігти козирні родовища парку. І головні серед них — мати і дочка Сластьони, які приїжджали у центр міста з Коцанівки на велосипедах. Цей летючий загін худих мегер у подертих панчохах без вагань перекидав урни і вибирав зі сміття найцінніше. Після Сластьон місто виглядало, як по великому буревію — на скошених моріжках, на тротуарах валялись купи непотребу, ранили око людям, що поквапом бігли до роботи.

Вітя Чомбе не любив, а коли можна висловитися сильніше, — ненавидів цих мобільних кочівниць. Повсякчас йому вчувалися їхні велосипедні дзвоники. І сторожко доглядав

за своїми, зубами рудого Франека, вигризеними дохідними місцями.

Пес зазирає йому під руки, чекаючи шматка пиріжка чи ковбаси. Йому можна, у нього шлунок цвяхи перемелює. Та раптом Франек гавкнув, аж Вітя смикнувся.

— По іклах хочеш? — замахнувся на нього. — Злякав...

Але Франек знову гавкнув, показуючи, що господар не тим переймається.

Вітя поглянув у той бік, куди гавкав пес.

На лавці сидів, опустивши голову на груди, п'яний мужик. Щось у ньому Віті не сподобалось, бо не сидять так, — всупереч природній позі. Чомбе згадав ще одне своє правило — не встрявати туди, куди тебе не просять, але гавкіт собаки збив його з пантелику. З мужиком було щось не так. І це очевидно.

Вітя залишив свої невідкладні справи і попростував по траві до лавки під цегляною стіною, що відгороджувала парк від поліції. Таке сусідство ніколи не заважало ані нічним мешканцям парку, ані поліції — вони жили практично на різних планетах і в різні пори доби. На ранок тільки прибиральниця Прокурорша знала, де і яка компанія що пила. Їй таке прізвисько дав чоловік, який усілякими методами намагався ковтнути свої «законні» сто грамів й утік від неї по задвірках. Але Прокурорша завжди його знаходила, ніби підшила йому чіп-навігатор. І тягала за собою, щоб помагав прибирати. Вітя Чомбе не раз під суворим поглядом Прокурорші перевертав у рот порожні пляшечки з медичним спиртом, купленим по аптеках молодими і спраглими гультайками. На заздрість її чоловікові. Тих пляшечок на ранок валялись цілі купи біля лавок. То можна, то він собі дозволяв, бо спирт дезінфікує всяку заразу.

13 ГОНИТВА

АТП знаходилось на околиці міста, за мостом через Синицю. Якраз там, внизу біля греблі, збудував свій ресторан Котушинський. Затінена веранда і кілька плакучих верб замаювали у затишок. Але на дверях ресторану біліла табличка: «Зачинено». Може, закрили після смерті власника — партнер Іван Кегель скористався моментом, прийшов і наклав замок.

Міст із металевими затворами, що перепиняли течію і перетворювали річку на велике озеро, прогуркотів під колесами. Далі підйом на Садгору, останні будинки — і ого-рожа транспортного підприємства. Капітан Чорний різко загальмував перед закритою брамою, аж авто слідом накрила густа хмара куряви. Тут асфальт вибили колеса тягачів. Дорогу підсипали дрібним щебенем.

Від залізної брами пашіло жаром. Сонце зависло у зеніті й, здавалося, не рухалось. Стрімкі й густі космеї, посіяні біля адміністративного будинку, всохли і злягли, ніби їх овіяло вогнем. Запилужене листя вишень і тополь подзвонювало під легеньким вітерцем, неначе мідяки. На широкому подвір'ї АТП позастигали фури, пульсуючи випарами пального. Біля них копи не зауважили жодної живої душі, ніби водії боялися обпектися розігрітим металом. Блискучі під променями вікна позакривались повіками жалюзі. Так зморена й знесилена істота закриває очі від яскравого світла, щоб не осліпнути. Підприємство завмерло.

На прохідній у віконечку з'явився сухотілий дідок з військовою виправкою. На нього зі стола віяв вентилятор, калатаючи лопатями.

— Вам до кого? — нахилився.

— Нам до диспетчера, — відповів Михайло.

— Замовляти транспорт? — старому хотілось поговорити. — Бачите?.. Вдень не випускають на дороги. Асфальт не витримує...

— Діду, нам нема часу! — капітан притулив до скла посвідчення. — Покажіть, де у вас диспетчерська!

Сторож відпустив вертушку й спрямував під навіс: йдіть, мовляв, туди, там знайдете.

У диспетчерській сиділи два чоловіки й жінка. Далі, у цеху, чулося грюкання інструментів. Луна у порожньому приміщенні гуляла, мов у цистерні. Цвірінькали попід стелею горобці. Пахло розлитим мастилом, шинами, недоїденою ковбасою і кавою. Жінка з цікавістю поглянула на гостей, ковтнула з чашки й не обізвалась.

— Нам потрібен Павло Солопій, — задовольнив її погляд Чорний.

— Хм... Запізнилися, — диспетчерка усміхнулась. — Виїхав у рейс...

— Коли?

— Та коли?.. — глянула на своїх співрозмовників-шоферів. — Недавно. Хвилин сорок тому...

— Куди він рухається? — запитав лейтенант.

— А вам що до того? — резонно звела нафарбовану брову жінка.

Довелось показувати посвідчення, хоч не хотілося. Тепер усі будуть знати, що поліція шукає Павла Солопія. І, напевне, подзвонять йому, попередять.

— Він поїхав...

Диспетчерка відкрила екран комп'ютера, поглянула.

ЗМІСТ

1.Знахідка у парку	3
2.Це кілер?.....	7
3.Катастрофа з червоною рибою	14
4.Іван Кегель клянеться	25
5.«Прокол» у банку	38
6.Монацький зникає	51
7.Аліса на вітрильнику	56
8.Ще один втікач	65
9.Розбір польотів	77
10.Вітя Чомбе дивує	91
11.Малюк недоречно каже «ха-ха»	107
12.Прокляття сестри	117
13.Гонитва	126
14.Нічна засідка	139
15.Вийшло п'ять... ..	147
16.Тривожне передчуття	158
17.Кельт залишає сліди	166
18.Несподівані відкриття	174
19.Колектор іде напролом	178

20.Вітю Чомбе переслідують привиди	187
21.Кельт приїжджає на «Жигулях»	197
22.Загадковий зошит	210
23.Нічний дзвінок професора	221
24.Догхантер поспішає	227
25.Підполковник Нагорняк клянеться	232
26.Скляна вежа відбиває сонце	237
27.Політ з тераси	244